

Фанат

КУПИТИ

- Серія художньої літератури «КУЛЬТРЕAD»

- «Фанат» - роман британського письменника Ніка Горнбі, вперше опублікований у 1995 році. Він був проданий тиражем понад мільйон копій і згодом був екранізований у повнометражний фільм у 2000 році з Джоном К'юсакому головній ролі, бродвейський мюзикл у 2006 році та телесеріал у 2020 році з Зої Кравіц у головній ролі

- У 2003 році роман був включений в список BBC The Big Read

Весела і водночас філософська історія про дорослішання, кохання та, звісно, музику.

Роб - затятий меломан, який керує власним напівзбанкрутілим музичним магазином у Лондоні. Роба тільки-но кинула дівчина, Лора, - йому водночас і прикро, і приємно відчувати себе вільним. Зрештою, її музичні смаки не були ідеальними. Слухаючи, як його співробітники складають черговий топ найкращих пісень, Роб створює свій - п'ять історій кохання, що завершилися невдало, і водночас намагається зрозуміти, де у стосунках із жінками він бере фальшиву ноту.

Виявляється, що без Лори його життя звучить як осінній блюз...

Елісон Ешворт (1972)

Зазвичай ми ледь не щовечора сновигали парком за рогом неподалік від мого будинку. Я жив у Гертвордширі, але так само міг би мешкати в будь-якому передмісті в Англії: то було таке типове передмістя із типовим парком — за три хвилини від дому, навпроти купки крамниць (супермаркет VG, газетний магазинчик, винний магазинчик). Ніщо навколо не вказувало на географічні координати місця твого перебування; якщо крамнички працювали (а вони зачинялися о п'ятій тридцять, по четвергах — о першій, а по неділях не відчинялися взагалі), то можна було зайти до газетяра й зазирнути до якогось місцевого видання, але й це не завжди дало б достатню підказку.

Нам було по дванадцять чи тринадцять років, ми нещодавно віднайшли для себе іронію — або, принаймні, щось таке, що я пізніше ідентифікував як іронію: дозволяли собі гойдатися на гойдалках, каруселі та інших дитячих забавках, що іржавіли в тому парку, лише тоді, коли могли вдатися до певної свідомої іронічної відстороненості. Ми або вдавали неуважність (для цього зазвичай пасували насвистування, базікання, крутіння в руках недопалка чи пачки сірників), або загравали з небезпекою — зістрибували з гойдалок, коли вони злітали якнайвище, заскакували на карусель, коли вона крутилася якнайшвидше, звисали з краю гойдалки-човника, аж поки вона не сягне ледь не вертикального положення. Якщо довести, що дитячі розваги загрожують вибити тобі мізки, — то вони наче й стають прийнятними.

Утім, коли ішлося про дівчат, іронія тут-таки зникала. Бракувало часу, щоб її бодай виробити. Ось однієї миті дівчат просто не існувало, вони геть нас не цікавили, а в наступний момент ти вже не міг їх не помічати — вони були всюди, зайняли собою весь простір. Однієї миті ти хотів настукати якійсь по голові, бо це твоя сестра чи сестра знайомого, а в наступний момент тобі хочеться... насправді, й невідомо до ладу, чого ж саме хочеться, але чогось такого. Ледь не з дня на день усі ці сестри (а тоді ще іншого типу дівчат не існувало) стали цікавими, навіть бентежними.

Ти ба, що ж змінилося порівняно з попереднім станом? Голос почав ламатися? Але це не справляло аж такого впливу, справді, — додавало радше недолугості, ніж бажаності. А поступова поява волосся на лобку трималася в секреті, строго між нами й товаришами з У-хромосоною, і мали минути роки, перш ніж представниці протилежної статі отримають змогу пересвідчитися, що волосся там, де й має бути. У дівчат натомість цілком явно округлялися груди, а з тим вироблялася й нова хода: вони ходили, переплівши руки на грудях, і цією позою одночасно приховували те, що сталося, й привертали до цього увагу. А тоді з'явилися макіяж і парфуми, незмінно дешеві, нанесені невміло й часом комічно, та все одно це був жаский знак: ситуація змінилася — без нас, поза нами, в нас за спиною.

Я почав гуляти з однією з них... ні, не так, бо мого внеску в це рішення не було жодного. Але так само й не скажу, що вона почала гуляти зі мною: фраза «гуляти з кимось» сама по собі проблемна, бо передбачає певний паритет і рівність. А насправді сталося ось що: сестра Девіда Ешворта Елісон відділилася від дівчачої групки, яка збиралася щовечора на лавочці, забрала мене з собою, під своє крило, й повела геть від гойдалки.

Не пригадаю точно, як вона це зробила. Не думаю, що й тоді усвідомлював, як так сталося, бо посередині нашого — мого — першого поцілунку піймав себе на абсолютному спантеличенні, зовсім не міг пояснити, як це ми так зблизилися з Елісон Ешворт. Навіть до ладу не знав, як опинився в її частині парку, далеко від її брата, Марка Годфрі й решти, як вона відійшла від своєї компанії, чому схилилася до мого обличчя так, що я мусив торкнутися своїми губами її рота. Увесь цей епізод не піддається логічному поясненню. Та всі ті події сталися, а потім (майже всі) повторилися наступного вечора і ще через день.

Навіщо я тоді це робив? І навіщо вона це робила? Бажання поцілувати людину отак — у губи, із язиком тощо — означає, що хочеться й усього іншого: сексу, походів у кіно по п'ятницях, компанії та розмов, спільного товариства друзів та родичів, «Грипекса» в ліжку під час хвороби, ще одну пару вух для моїх платівок і компакт-дисків, може, маленького хлопчика на ім'я Джек і маленьку дівчинку на ім'я Голлі або Мейсі (ще не вирішив). Але

з Елісон Ешворт я нічого такого не хотів. Ані дітей — бо ми самі були діти, ані кіно в п'ятницю ввечері — бо ми ходили по суботах уранці, ані «Грипексу» — бо його давала мені мама, ані навіть сексу — особливо не сексу, боже, тільки не сексу, цього найбруднішого й найжахливішого винаходу початку сімдесятих.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ